

прѣди малко дребнитѣ опѣзи отличія, които ставатъ заради родѣтъ и имотѣтъ, осѣтихъ съ прискърбіе първитѣ посоки на немареніето и прѣнебрѣженіето, на които мя осѣждаше новата ми честь. Но, като потушихъ до колкото ми бѣ възможно скоктаніята на суетността, подадохъ мышцѣ на еднѣ писичкѣ по хубавичкѣ и спретнѣ момѣ, която вървѣше подиръ всички други; а тя бѣ, както си прѣдполагахъ, учителката Г-жа Елуень. Но и мѣстото ми бѣ назначено до нея. И когато вече бѣхмы насѣдали, показа ся Г. Маргарита която като друга Антигона водеше дѣда си, който едва постѣпваше и ся влачеше. Като дойде сѣднѣ до мене отдесно, като имаше, както всякога, видѣтихъ и великолѣпенъ. Но и голѣмото онова куче, което, както ся вижда, е стражъ на тѣзи княгинѣ, дойде и застанѣ като воинъ задъ столѣтъ ѝ. А пакъ азъ побързахъ та рѣкохъ на състѣклятъ си: колко ми станѣ криво и ми е жалъ дѣто отворихъ приказкѣ за минжлы работы, които, както видѣхъ, докачихъ неприятно паметьтъ на дѣда ѝ.

— Напротивъ, отговори Г. Маргарита, погрѣшката е моя; защото трѣбаше, да ви прѣдизвѣстѣе че никога не трѣбаше да отваряте рѣчь прѣдъ него за Англичани. Знаете ли, Господине, Бретаніѣ?

На туй попитваніе отговорихъ и рекохъ, че до сега не бѣше ми дозната, и че съмъ честитъ дѣ-